

‘Hallo?’

Ik luister ingespannen of ik ergens iets hoor. Alleen de echo van mijn eigen stem die tegen de muren kaatst. Verder doodse stilte. Voor de tiende keer neem ik de ruimte in me op. De kale muren, de spaarzame inrichting die niet eens functioneel is. ‘Kutzooi,’ scheld ik. Ik zit nog steeds op een stoel, het enige meubelstuk in de kamer, als je er tenminste vanuit gaat dat een matras niet telt als een meubelstuk.

Het eerste wat ik deed toen ik hier wakker werd, was in mijn zakken voelen naar mijn telefoon. Zó stom dat ze die hadden laten zitten waren ze nou ook weer niet. Wie die ‘ze’ ook zouden zijn. Misschien was het wel een ‘hij’. Enkelvoud. Ik weet het niet meer. Alles van gisteren is een zwart gat. Of misschien wel eergisteren. Wie weet hoe lang ik hier al zit. Ik kijk nog eens rond, alsof ik nu ineens een raam ga zien dat er eerder niet was. Nog steeds hetzelfde. Groezelig witte muren, geen ramen, waarschijnlijk een kelder.

Een zielig peertje aan een touwtje, een matras waar ik niet eens in de búúrt wil komen omdat er bruine vlekken op zitten waarvan ik niet weet waar ze vandaan komen, en een zware houten stoel waarvan een poot een fractie korter is dan van de andere drie, waardoor hij irritant wiebelt, toen ik mijn ogen open deed, een paar uur geleden, hing ik op die stoel met mijn hoofd tegen de muur. Het deed pijn om mijn ogen open te doen. Gelukkig trok dat na een paar minuten weg maar het zien van de ketting waarmee mijn voeten aan de stoel vastzaten, maakte het niet veel beter. Ik draag een jurkje dat net lang genoeg is om tot over mijn billen te komen, zwarte sneakers en een glimmende panty die nu vol met ladders en halen zit.

Een cola light met ijs. Het flitst ineens door mijn hoofd. Dát is het laatste wat ik nog weet van gisteren. IJskoude blauwe ogen. Een uitgestoken hand met een glas cola light, een glimlach met rechte, witte tanden. Een hand op mijn bovenarm, warme adem tegen mijn oor als hij iets zegt waarvan ik niet meer weet wat het was. Een gevoel van spanning in mijn buik. Verwachting. Ik weet nog dat ik ergens naar uitkeek, maar wat het was ligt ergens buiten mijn bereik in het donker achterin mijn hoofd.

Ik weet niet hoe veel tijd er verstreken is als ik voetstappen hoor. De hoop dat het iemand is die me komt helpen vervliegt als snel als ik hoor hoe doelbewust ze deze kant op komen. Dit is iemand die weet dat ik hier ben. Omdat hij me hier zelf gestopt heeft, waarschijnlijk. Totaal overbodig kijk ik om me heen. Tenzij je iemand kunt doodslaan met een matras, heb ik helemaal niets waar ik mezelf mee kan verdedigen. Wie mij hier ook heeft achtergelaten, heeft zelfs de veters uit mijn sneakers gehaald. Anders had ik kunnen proberen

de veter strak om hun nek te trekken en... Ik kijk teveel tv. Als ik al beweging in die stoel zou krijgen, zou ik plat op mijn bek gaan voor ik de kans had zelfs maar een vinger uit te steken.

Meer tijd om na te denken heb ik niet, voor er een sleutel in het slot omdraait en de deur krakend en piepend opengaat. Het zwakke peertje verlicht net genoeg om aan het silhouet te zien dat het een man is die binnenkomt, maar omdat hij blijft staan in de deuropening, kan ik zijn gezicht niet zien. 'Goed, dit geintje heeft nu wel lang genoeg geduurd, vindt je niet?' grom ik. De man komt dichterbij.

Een schok langs mijn ruggengraat. Herkenning. De blauwe ogen, de uitgestoken hand met daarin de cola light. De manier waarop hij langs zijn lippen likte. Hij staart me aan. Ik probeer uit alle macht om me te herinneren of hij iets gezegd heeft, of ik iets gedaan heb, maar verder dan die cola light kom ik niet.

'Ghb,' zegt hij, en er verschijnt een grijns om zijn lippen, die lang niet meer zo sexy zijn als ze leken toen hij eroverheen likte. 'Wees niet bang, ik heb niets met je gedaan. Ik moest je alleen hierheen zien te krijgen zonder dat je al teveel tegenstribbelde.' Er loopt een rilling over mijn rug. Dit is níet goed. Helemaal niet goed. 'En trouwens,' gaat hij verder, 'als je ze ghb geeft vinden ze alles goed. Ik hou er juist van als ze een beetje tegenstribbelen en schreeuwen.' Hij schopt de deur dicht, en komt dichterbij. 'Ik maak je voeten los, en jij gaat doen wat ik zeg. Als je lief bent, doe ik je geen pijn.' Ik snuif. 'Wat een bullshit.' Waarom ben ik niet bang voor hem?

Mijn hersenen draaien op volle toeren, maar omdat mijn hoofd aanvoelt of het vol watten zit, krijg ik geen grip op wat er zo dicht aan de oppervlakte ligt dat ik het bijna kan proeven. Er is iets. Ik weet iets. Ik weet niet wat het is, maar ik weet dat het niet lang duurt voor het terugkomt.

It's right around the corner.

Hij komt dichterbij, morrelt wat met een sleutel bij mijn voeten en ik kan niet wachten op het moment dat hij ze los heeft gemaakt. 'Beloof je dat je kunt gedragen?' Met grote ogen kijk ik hem aan. Ik knik en trek mijn wenkbrauw op. 'Ja hoor.' Luid rinkelend valt de ketting op de grond. De man grijpt met zijn hand in mijn haar en trekt me naar de grond. Mijn benen zijn nog gevoelloos omdat ze zolang in dezelfde houding hebben gezeten, dus mijn knieën raken onzacht de vloer en ik hang een beetje slap voorover terwijl hij mijn hoofd omhoog houdt aan mijn haar.

‘Ik ga eerst zelf eens kijken wat ik voor vlees in de kuip heb, en daarna weet ik nog wel een paar mensen die staan te popelen om de koopwaar te bekijken. Zo’n lekkertje als jij gaat mij héél veel geld opleveren.’ Zijn greep in mijn haar doet pijn. Hij is een sadist. Nog een extra ruk waardoor mijn hoofd naar rechts schiet. Met zijn vrije hand maakt hij de knoop van zijn jeans open. Er stijgt een zure lucht op die me laat kokhalzen. Wat het ook is dat mijn instinct tegen me zegt, ik moet het héél snel begrijpen voor hij dat wat achter die rits zit in mijn mond stopt, en ik over die matras heenkots.

Dan gebeurt er hele hoop tegelijk. Oorverdovend lawaai. Voetstappen. Rennende voetstappen. De deur die zo hard tegen de muur slaat dat er pleisterwerk in het rond vliegt. De hand in mijn haar die eindelijk, eindelijk, eindelijk loslaat. Omdat iemand de man plat op zijn buik op de grond smijt en met een knie in zijn rug in bedwang houdt terwijl hij hem met een paar snelle bewegingen boeit. Hij blaft bevelen naar de anderen in de kamer, en kijkt dan naar mij.

‘Alles oke, van Vliet?’ Ik knipper met mijn ogen. Hoe weet hij... Hij kijkt me strak aan, over het hoofd van de jammerende man heen. Het gezicht van de man die mijn naam noemde jaagt de laatste sluierwolken uit mijn verdoofde hoofd, en in één klap ben ik helder. ‘Ik ben oké, Glenn.’ De agent in het zwarte steekvest trekt mijn ontvoerder overeind en gooit hem in de richting van een andere agent. ‘Afvoeren,’ blaft hij, en dan op vriendelijke toon tegen mij: ‘Kun je opstaan?’

Het is een beetje wankel, maar het lukt. ‘Je liet ons wel schrikken, toen ineens je zender stilviel.’ Ik buig schuld bewust mijn hoofd. ‘Verloren, op de dansvloer. Ik wilde juist alles afblazen toen hij me een drankje aanbood en ik die kans niet kon laten schieten, niet na alle moeite die we hebben gedaan.’

Glenn grijnst. ‘We hebben jullie maar een paar seconden uit het oog verloren, en ineens was je weg.’ Ik kan me de paniek goed voorstellen. Undercoverwerk is altijd gevaarlijk, maar als je na maandenlang onderzoek, als het net zich bijna gesloten heeft om de hoofdverdachte in een omvangrijke mensenhandelzaak je undercoveragent die fungeert als lokvogel kwijtraakt terwijl ze een seconde eerder stond te socializen met een van de kopstukken van de organisatie...

‘Beginnersfout, dat drankje aannemen,’ zegt hij berispelend. ‘Gelukkig had je je schoenen met die tracker nog aan.’ Ik knik. ‘Je hebt gelijk. Een stomme fout.’ Inmiddels zijn twee ambulancemedewerkers de kamer in gekomen. Glenn wijst op mij. ‘Meenemen naar het ziekenhuis. De hele rambam. Als wij hier klaar zijn, kom ik naar jullie toe, eerder zet ze geen stap buiten dat ziekenhuis. Begrepen?’ De broeder knikt naar mijn partner. Als ik me laat

zakken op de stretcher en ze me de kamer uit rijden glimlach ik naar Glenn. Vandaag hebben we de wereld verlost van weer een klootzak, en daar heb ik dat beetje hoofdpijn best voor over...

THE END

Genoten van dit verhaal?

In de bundel 'De donkere dagen' van Uitgeverij de Crime compagnie, als ook de bundel 'Deadline' van Uitgeverij Letterrijn en de bundel 'Niemandland' van Vrouwenthillers kun je korte thrillerverhalen van Tamara Haagmans lezen.

Normaal gesproken schrijft Tamara feelgood. In 2019 verscheen 'De mooiste dag van je leven' bij Uitgeverij LS Amsterdam en haar tweede boek 'Plankenkoorts' verschijnt in Juni 2020. Voor meer info over Tamara en al haar andere publicaties, kunt u op haar website kijken: <http://www.tamarahaagmans.nl>